ଜୀବନର ଅର୍ଥ

ଜୀବନ ଏକ ଖୋଲା ପୃଷ୍ଠା, ପଢ଼େ ପ୍ରତି ପ୍ରାଣୀ,
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭରେ ଏକ ନୂତନ ବାଣୀ।
ସୁଖ ଦୁଃଖର ଦୋଳିରେ ଝୁଲେ ଏ ମନ,
ସତ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଏହାର ନିର୍ମଳ ଧନ।

ଜନମ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ,
ଏହି କ୍ଷଣିକ ଜୀବନେ କି ସମ୍ପାଦିବ?
ଦୟା, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମ ହିଁ ଏକାନ୍ତ ଆଧାର,
ଏହି ତିନି ମିଶି ଜୀବନେ ଭରନ୍ତି ସାର।

କାହା ପାଇଁ ତୁମେ ଏତେ ହୁଅ ବିକଳ,
ଶେଷ ଦିନେ ତ ସବୁ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ନିର୍ମୂଳ।
ସମୟ ହିଁ ସତ୍ୟ, ସମୟ ହିଁ ଗୁରୁ,
ତା'ରି ସ୍ରୋତେ ନିଜେ ନିଜକୁ କରିବା ଆରମ୍ଭ।

ପ୍ରକୃତିର ସୁନ୍ଦରତା ଜୀବନର ପ୍ରତିଛବି,
ସେଥିରୁ ଶିକ୍ଷା ନେଲେ ମନ ହୁଏ କବି।
ନିଜ ଭିତରେ ଖୋଜି ଦେଖ କେଉଁ ଠାରେ ସାଇ,
ସେଠାରେ ଅଛି ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ବଡ଼ାଇ।

କ୍ରୋଧ ତ୍ୟାଗ କରି ଶାନ୍ତ ହୁଅ ହେ ମିତ,
ସରଳ ଭାବରେ ରହିଲେ ଜୀବନ ପବିତ୍ର।
କାହାରି କଥାରେ ମନ ହୁଏ ନାହିଁ ଦୁର୍ବଳ,
ନିଜ କାମରେ ମଜ୍ଜି ରହିଲେ ମିଳେ ବଳ।

ନିରାଶାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଶାର ଆଲୋକ ଧର,
ପ୍ରତି ପଥେ ଲଢ଼ିଲେ ଜୀବନ ହୁଏ ସୁନ୍ଦର।
ମିଥ୍ୟାକୁ ଛାଡ଼ି ସତ୍ୟର ମାର୍ଗେ ଚାଲ,
ଭଲ କର୍ମ କରି ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳ।

ପାପ ପୁଣ୍ୟର ଫଳ ତ ଏଠାରେ ହିଁ ମିଳେ,
ସେଥିପାଇଁ ଜୀବନକୁ ସୁନ୍ଦରରେ ଖିଲେ।
ମାଟିର ଦେହ, କେବେହେଲେ ତ ରହିବ ନାହିଁ,
ଆତ୍ମାର ସ୍ୱରୂପ କିନ୍ତୁ ଅମର ଅଟଇ।
ଶେଷରେ ବୁଝିଲେ ଜୀବନର ଏହି ଗୂଢ଼ କଥା,
ପ୍ରେମ ହିଁ ସବୁଠୁ ବଡ଼, ପ୍ରେମ ହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱତା।

ଗରିବ କଥା

ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଦହନେ ପ୍ରତି ପ୍ରାଣ ଜଳେ,
ଭୋକର ଚିତ୍କାର ଶୁଣେ କିଏ ଏକଲେ?
ସବୁ ସୁଖ ତା' ପାଇଁ ସଦା ଅଲିଭା ସ୍ୱପ୍ନ,
କେବଳ ପରିଶ୍ରମ ହିଁ ତା'ର ଏକମାତ୍ର ଅର୍ପଣ।

ଫଟା ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ସେ ତ ଚାଲେ ଏହି ବାଟ,
ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ପରିବାର ହିଁ ତା'ର ଘାଟ।
ଧନୀର ଉଚ୍ଚାଟ ଭାବ ତାକୁ ଦିଏ ବେଦନା,
ଦୁଇ ମୁଠା ଆହାରେ ହିଁ ତା'ର ସୀମିତ ଚେତନା।

କର୍ମ ହିଁ ତା'ର ଭାଗ୍ୟ, କର୍ମ ହିଁ ତା'ର ଦେବତା,
ଶ୍ରମ ନ କରିଲେ କିଏ ଦେବ ତାକୁ ମହତ୍ତ୍ୱତା?
ବରଷା, ଖରା ସବୁ ତା' ପାଇଁ ସମାନ,
ପରିବାର ପାଇଁ ସେ କରେ ପ୍ରତିଟି ବଳିଦାନ।

ମଜୁରି ନିଅଣ୍ଟ ହେଲେ ପିଲାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହେଁ,
ଦୁଃଖ ଲୁଚେଇ ସେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୁଏ।
ସମାଜରେ ତା'ର ସମ୍ମାନ ତ ନାହିଁ,
କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତା'ର ଶୁଦ୍ଧ, ସତ୍ୟ ହିଁ ବଡ଼ାଇ।

ଦୁଃଖକୁ ସହି ସେ ତ ହସିବାକୁ ଶିଖେ,
ସେହି ହସ ଭିତରେ କେତେ ଯେ ବେଦନା ଲେଖେ।
ତା'ର ଛୋଟ କୁଡ଼ିଆରେ ଥାଏ ପ୍ରେମ ଭରି,
ସେଥିପାଇଁ ସେ ଜୀବନେ ନ ଯାଏ କେବେ ହାରି।

ଧନୀ ତୁମେ, ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ କି ବୁଝିପାରିବ,
ସେମାନଙ୍କ କଷ୍ଟରେ କିଏ ଲୁହ ଝରାଇବ।
ମୂଲିଆ ହାତରେ ଏ ସଂସାର ଗଢ଼ା,
ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଲେ ନିଶ୍ଚେ ମିଳିବ କଡ଼ା।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଣିଷ ଭାବି ଦୟା କରି ଦେଖ,
ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭଲପାଇବା ମନରେ ତ ଲେଖ।
ସେମାନଙ୍କ ଆଶିଷ ତୁମକୁ ସୁଖ ଦେବ,
ଗରିବର ଲୁହ ଝରିଲେ ସର୍ବନାଶ ହେବ।
ଅନ୍ନ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରୀତ,
ଦରିଦ୍ର ସେବା ହିଁ ମାନବ ଧର୍ମର ନୀତ।
ଶେଷେ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଯିବ, ନେବ ନାହିଁ ଧନ,
ମାନବ ସେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସୁଖ, ସତ୍ୟ ହିଁ ଜୀବନ।

ମୋହ ମାୟା

ମୋହ ମାୟା ଏ ସଂସାର, ମିଥ୍ୟାର ଜାଲ,
ଲୋଭର ବନ୍ଧନେ ମନ ହୁଏ ଦୁର୍ବଳ।
ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି, ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ,
ସବୁ ଏକ ନାଟକ, କ୍ଷଣିକ ଏ ଭୁବନ।

ଯେତେ ଧାଇଁଲେବି ତୃପ୍ତି କେବେ ନ ମିଳେ,
ଶାନ୍ତି ଛାଡ଼ି ମନ କଷ୍ଟରେ ଖିଲେ।
ଏ କାୟା କି ମାୟା, କିଏ କିଛି ଜାଣେ,
ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ସବୁ ହୁଏ ନୀଚାଣେ।
କାହା ପାଇଁ ବାନ୍ଧୁଛ ଏତେ ସମ୍ପର୍କ,
ନିଜ ଭିତରେ ଖୋଜ ତୁମେ ସେହି ମାର୍ଗ।
ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ ପରି ଏ ସୃଷ୍ଟି ରହିଛି ଖେଳି,
ସବୁ ତ ମିଛ, ଖାଲି ସତ୍ୟ ଏକା କେଳି।

ମୋହରେ ବାନ୍ଧି ହେଲେ ମୁକ୍ତି ଦୂର ଯାଏ,
ମନକୁ ଶାନ୍ତ କଲେ ଜୀବନ ତ ଜିଏ।
ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖି କାହିଁକି ହୁଅ ମୋହ,
ଏହି ଦେହ ତ ଦିନେ ମାଟିରେ ହିଁ ଲୋହ।

ଅହଂକାରେ ପଡ଼ି ନିଜକୁ କର ନାହିଁ ହଜା,
ମାୟା ମୋହ ଛାଡ଼ିଲେ ଜୀବନ ହୁଏ ସଜା।
ଲୋକଙ୍କ କଥାରେ ମନ କେବେ ନ ଦିଅ,
ନିଜର ଆତ୍ମା କୁ ତୁମେ ନିର୍ମଳ ରଖି ଜିଅ।

କ୍ଷଣିକ ସୁଖ ପାଇଁ କାହିଁକି ଏ ଧାଁ ଧପଡ଼,
ସତ୍ୟକୁ ଧରିଲେ ଦୂର ହେବ ସବୁ କଡ଼।
ମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ତ ଖାଲି ଶାନ୍ତିର ଆଲୋକ,
ମାୟା ଛାଡ଼ିଲେ ହିଁ ମିଳେ ସେହି ଠାକୋକ।

ଧ୍ୟାନ ଯୋଗରେ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରିବା,
ଲୋଭକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସୁଖରେ ତ ରହିବା।
ପାଣିର ଫୋଟକା ପରି ଏ ଜୀବନ ଦେହ,
ମୋହରେ ରହିଲେ କେବେ ମିଳିବନି ସ୍ନେହ।

ଅନ୍ଧାରକୁ ଛାଡ଼ି ଆଲୋକକୁ ଚାଲ,
ମାୟା ଛାଡ଼ିଲେ ଜୀବନ ହେବ ନିର୍ମଳ।
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଧରି ଜୀବନକୁ ସମ୍ଭାଳ,
ମୋହ ମାୟା ତ ଛାଡ଼ି ଚାଲିବ ସକାଳ।

ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର

ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ନାହିଁ କେଉଁ ଦୂର ଆକାଶେ,
ଏହା ତୁମ ମନରେ ହିଁ ସଦା ରହିଥାଏ।
ଭଲ କର୍ମ କରି ମନକୁ ଶାନ୍ତ କଲେ,
ସେହି ଶାନ୍ତି ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ, ଏ କଥା ମନେ ରଖିଲେ।

ପରୋପକାର କଲେ ମିଳେ ଯେଉଁ ସୁଖ,
ତାହା ତ ସ୍ୱର୍ଗ, ଦୂର ହୁଏ ସବୁ ଦୁଃଖ।
ଦୟା କ୍ଷମା ପ୍ରେମରେ ଗଢ଼ି ତୁମେ ମନ,
ଏହି ତିନି ମିଶି ସ୍ୱର୍ଗର କରେ ସଞ୍ଚାଳନ।

ନର୍କ କହିଲେ କ୍ରୋଧ, ହିଂସା ଓ ଲୋଭ,
ସେଥିରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲେ ନିଶ୍ଚେ ମିଳେ ଶୋଭ।
ସତ୍ୟକୁ ଧରି ରହିଲେ ଜୀବନ ହୁଏ ସ୍ୱର୍ଗ,
ମିଥ୍ୟାକୁ ଛାଡ଼ିଲେ ଦିଶେ ପ୍ରେମର ମାର୍ଗ।

ମଲା ପରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଶା କି ବୃଥା କଥା,
ଜୀବିତ ଥିଲା ବେଳେ ହିଁ ମିଳେ ମହତ୍ତ୍ୱତା।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଖୋଜ ନିଜର ହୃଦୟ ଭିତରେ,
ସେଠାରେ ଅଛି ସ୍ୱର୍ଗ, ନାହିଁ କେଉଁ ଚିତ୍ରେ।

ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖରେ ତୁମେ ହୁଅ ବିକଳ,
ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ମିଳେ ତ ବଳ।
ତୁମରି ସେବା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ,
ସ୍ୱର୍ଗର ଆନନ୍ଦ ମିଳେ କରିଲେ ଶୁଭ ଗାନ।

ଉଚ୍ଚା ନୀଚାର ଭେଦଭାବ ଯେଉଁ ଦିନ ତ୍ୟାଗ,
ସେହି ଦିନ ତୁମ ମନରେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଗ।
ପାପ କର୍ମ କଲେ ନିଶ୍ଚେ ନର୍କ ମିଳେ,
ପୁଣ୍ୟ କଲେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଜୀବନରେ ଖିଲେ।

ଧର୍ମ ପଥେ ଥିଲେ କେବେ ନାହିଁ ଡର,
ସତ୍ୟ କଥା କହିଲେ ଜୀବନ ହୁଏ ସୁନ୍ଦର।
ସାଧୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ବାଣୀକୁ ତୁମେ ଧର,
ମନକୁ ଶୁଦ୍ଧ କଲେ ସବୁ ହେବ ସାର।

ଦୁନିଆର ମାୟା ଜାଲ ତୁମେ କର ତ୍ୟାଗ,
ସ୍ୱର୍ଗ ତ ମନରେ ଥାଏ, ନୁହେଁ କେଉଁ ବାଗ।
ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେମ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସୁଖ,
ତାହା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ, ନାହିଁ କିଛି ଛଳ ଭ୍ରମ।

ଆଶା

ଆଶା ହିଁ ଜୀବନ, ଆଶା ହିଁ ପ୍ରଭାତ,
ଅନ୍ଧକାର ପରେ ଆସେ ଯେଉଁ ନୂତନ ବାଟ।
ହାରିଯିବା ପରେ ପୁଣି ଉଠିବାର ଶକ୍ତି,
ସେହି ଆଶା ହିଁ ଦିଏ ମନକୁ ଅସୀମ ଭକ୍ତି।

ବିପଦ ଆସିଲେ କେବେ ହୁଅ ନାହିଁ କ୍ଷୀଣ,
ଆଶାର ଦୀପ ତ ଜଳେ, ହୁଏ ନାହିଁ କ୍ଲିନ୍ନ।
ଏକ ଛୋଟ ଆଶା ବଡ଼ ସ୍ୱପ୍ନ କରେ ସାକାର,
ସେଥିପାଇଁ ତ ମଣିଷ ଜୀବନେ କରେ ବିଚାର।

ନିରାଶା ତ ଏକ ବ୍ୟାଧି, ଆଶା ତା'ର ଔଷଧ,
ଆଶା ଥିଲେ ଦୂର ହୁଏ ଜୀବନର କ୍ରୋଧ।
କାଲି ଭଲ ହେବ, ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ଧର,
ପ୍ରତିଟି କାମରେ ତୁମେ ଉତ୍ସାହରେ ଭର।

ପକ୍ଷୀ ତ ଉଡ଼େ ଖାଲି ଆଶାର ଭରସେ,
ସେଥିପାଇଁ ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ହସେ।
ସାହସ ନେଇ ଚାଲ, ଭୟକୁ ତୁମେ ଛାଡ଼,
ଆଶା ଥିଲେ ହିଁ ଦୁଃଖକୁ ମନରୁ ତ କାଢ଼।

ଦୁର୍ବଳ ସମୟେ ଆଶା ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ,
ସେଥିପାଇଁ ତ ଜୀବନ ଲାଗେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଜ୍ୟ।
ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥିର କରି ଆଗକୁ ଚାଲ ତୁମେ,
ସଫଳତା ପାଇବ ନିଶ୍ଚେ, ଏ କଥା ତ ଭ୍ରମେ।

କଷ୍ଟ ଆସିଲେ ତାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଯାଏ,
ଆଶାର ବଳରେ ମନ ପୁଣି ଥରେ ଫୁଲେ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ତ ସବୁଠାରେ ଥାଏ,
ଆଶା ଧରିଲେ ତାହା ମନକୁ ଆସି ଯାଏ।

ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ଯେମିତି ହସେ,
ସେହିପରି ମନରେ ଆଶାର ବାସେ।
ନିଜ ଉପରେ ଭରସା କଲେ ନାହିଁ ଭୁଲ,
ଆଶାରେ ରହିଲେ ଜୀବନ ହୁଏ ନିର୍ମୂଳ।

ଯେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିଛ, ଆଶା ନ ଛାଡ଼,
ପ୍ରତିଟି ଦିନରେ ନୂଆ ସ୍ୱପ୍ନ ଗଢ଼।
ଆଶା ହିଁ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ,
ତା'ରି ସାଥେ ଚାଲିଲେ ତୁମେ ପାଇବ ସିନ୍ଧୁ।

ପଇସା କଥା

ପଇସା ପାଇଁ ଆଜି ଦୁନିଆଁ ଘୂରୁଛି,
ସମ୍ମାନ, ସୁଖ ସବୁ ଏଥିରେ ଖୋଜୁଛି।
ଟଙ୍କା ବିନା କିଏ କାହାକୁ ବା ମାନେ,
ସମ୍ପର୍କର ମୂଲ୍ୟ ଖାଲି ପଇସା ହିଁ ଜାଣେ।

କିନ୍ତୁ ପଇସା କ'ଣ ପ୍ରକୃତ ସୁଖ ଦିଏ,
ଶାନ୍ତି କ'ଣ ଏହା କେବେହେଲେ କିଣି ନିଏ?
ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲେ ଏହା ହିଁ ବଡ଼ ଧନ,
ଅଧିକ ଲୋଭ କଲେ ମନ ହୁଏ କ୍ଷଣ।

ପଇସା ପାଇଁ ତ ଭାଇ ଭାଇ ମଧ୍ୟ ଲଢ଼େ,
ମାୟା ଜାଲରେ ପଡ଼ି ମନ ହୁଏ କଡ଼େ।
ଧନ ତ ଦିନେ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ଯିବ,
ତୁମେ କିନ୍ତୁ ଭଲ କର୍ମ କରି ରହିବ।

କାହାକୁ ଠକିଲେ କି ଧନ ମିଳେ ବେଶୀ,
ପାପର ଭାର ତ ମନରେ ରହେ ପଶି।
ସତ୍ୟକୁ ଧରି ଧନ ରୋଜଗାର କର,
ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ କେବେ ନାହିଁ ଡର।

ଦାନ ଧର୍ମ କଲେ ପଇସା ହୁଏ ପବିତ୍ର,
ଅନ୍ୟର ସେବାରେ ହିଁ ମିଳେ ଶୁଭ ଚିତ୍ର।
ଧନୀ ହେଲେବି ମନକୁ ନିର୍ମଳ ରଖ,
ପଇସାର ଗର୍ବ କେବେହେଲେ ନ କର ଦେଖ।

ଯିଏ ଖାଲି ପଇସା ପାଇଁ ସବୁ କରେ,
ଶେଷ ଦିନେ ସେ ତ ଅଶାନ୍ତିରେ ମରେ।
ଶାନ୍ତି ଖୋଜିଲେ ତୁମେ ମିଳିବ ଆନନ୍ଦ,
ପଇସା ନୁହେଁ, ପ୍ରେମ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧ।

ପଇସା ଏକ ମାଧ୍ୟମ, ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ନୁହେଁ,
ଭଲ ମଣିଷ ହେଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୁଏ।
ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚ ଛାଡ଼ି ସଞ୍ଚୟ ତ କର,
ଦରକାର ବେଳେ ଏହା ସାହାଯ୍ୟ ତ ଭର।

ପଇସାର ମୋହ ଛାଡ଼ି ପ୍ରେମକୁ ବାଛ,
ସେଥିରେ ହିଁ ତୁମେ ଜୀବନର ସୁଖ ଖୋଜ।
କେତେ ଦିନ ପାଇଁ ତୁମେ ଏ ଧନ ସଞ୍ଚିବ,
ଶେଷରେ ତ ସବୁ ଏଠାରେ ହିଁ ଛାଡ଼ି ଯିବ।

ଫୁଲର ଘର

ଫୁଲର ଘର ଯେମିତି ସୁଗନ୍ଧରେ ଭରି,
ଆମ ଜୀବନ ସେମିତି ହେଉ ଆନନ୍ଦରେ ଝରି।
ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ଫୁଲ ଯେମିତି ମିଶି ରହନ୍ତି,
ସେମିତି ଆମେ ସବୁ ପ୍ରେମରେ ତ ଫୁଟନ୍ତି।

ବାସ୍ନା ଦେଇ ଫୁଲ ଯେମିତି ତୋଷେ ଜଗତ,
ଆମେ ବି ଦେବା ପ୍ରେମ, ନ ହେବା ବିପଥ।
ଟିକି ଟିକି ଫୁଲ ତ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ,
ସେମାନଙ୍କ ହସରେ ମନ ଆମର ତୋଷେ।

କଣ୍ଟା ସାଥେ ରହି ବି ଫୁଲ ତ ନ ଝୁରେ,
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଆସିଲେ ମନ କିନ୍ତୁ ନ ଡରେ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଲୋକରେ ଫୁଲ ତ ହସେ,
ପ୍ରେମର ବଳରେ ସେ ତ ଅଶାନ୍ତିକୁ ନାଶେ।

ମାଳି ହାତରେ ସେ ତ ମାଳା ହୋଇ ଯାଏ,
ଠାକୁରଙ୍କ ଚରଣେ ନିଜକୁ ତ ଦିଏ।
ଫୁଲର ଏହି ବଳିଦାନ ତୁମେ ମନେ ରଖ,
ନିଜକୁ ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ତୁମେ ଅର୍ପଣ ଦେଖ।

ଫୁଲ ତ କ୍ଷଣିକ, ହେଲେ ସୁଗନ୍ଧ ରହେ,
ଭଲ କର୍ମ ତୁମର ସବୁଦିନ ରହେ।
ପତ୍ର ଝଡ଼ି ଗଲେବି ଫୁଲ ପୁଣି ଫୁଟେ,
ସେମିତି ଆଶା ତୁମ ମନରେ ତ ପୁଟେ।

ମହୁମାଛି ଆସି ମକରନ୍ଦ ଖାଏ,
ସେମିତି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ଜୀବନରେ ଆଏ।
ବଗିଚା ତ ଲାଗେ ଯେମିତି ଏକ ସ୍ୱର୍ଗ,
ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରେମରେ ହିଁ ଜୀବନର ମାମାର୍ଗ

ଫୁଲର ଘର ତ ଶାନ୍ତିର ଆସ୍ଥାନ,
କ୍ରୋଧ ହିଂସା ସେଠି କରେନାହିଁ ସ୍ଥାନ।
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ପାଅ ଫୁଲ ପରି,
ନିଜର ଦୁଃଖ ଛାଡ଼ି ଦିଅ ତୁମେ ଝରି।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରେ ଫୁଲ ତ ଫୁଟେ,
ସେମିତି ଆମ ଜୀବନ ସୁଖରେ ତ ଖୁଟେ।
ପର ଉପକାରେ ଜୀବନକୁ ଲଗାଅ,
ଫୁଲର ବାସ୍ନାରେ ଦୁନିଆକୁ ରଙ୍ଗାଅ।

ରାତିର ସପନ

ଦିନର କ୍ଲାନ୍ତି ପରେ ରାତି ତ ଆସେ,
ସବୁ ଦୁଃଖ ଚିନ୍ତା ନିଦରେ ନାଶେ।
ସପନର ଦୁନିଆଁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମନ,
ଯେଉଁଠି ସବୁ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ନ ଥାଏ ବନ୍ଧନ।

କେତେବେଳେ ଖୁସି ତ କେତେବେଳେ ଡର,
ସପନରେ ଦିଶେ ଆମ ଜୀବନର ଘର।
ଯାହା ତୁମେ ଚାହୁଁଥାଅ, ତାହା ଦିଶେ ସପନେ,
ମନର ଗୋପନ କଥା କହିଯାଏ ତକ୍ଷଣେ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ସବୁ ସେଠାରେ ପ୍ରକାଶ,
ନିଦରେ ହିଁ ମନ ପାଏ ଶାନ୍ତିର ଆକାଶ।
ବଡ଼ ବଡ଼ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ ହିଁ ମିଳେ ଲକ୍ଷ୍ୟ,
ତାହା ପୂରଣ କରିବାକୁ ମନ କରେ ଐକ୍ୟ।

ଖାଲି ସପନ ଦେଖିଲେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ,
ତାହା ପୂରା କରିବାକୁ ପ୍ରଯତ୍ନ କରିବା ପାଇଁ।
ରାତିର ଅନ୍ଧାର କିନ୍ତୁ ଆଲୋକକୁ ଖୋଜେ,
ସେହି ଆଲୋକରେ ସପନର ବୀଜ ତ ଭୋଜେ।

ଭୟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ମନେ ନ କର ଭୀତ,
ସେଥିରୁ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳେ, ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ।
ରାତି ତ ଲାଗେ ଯେମିତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ,
ଦିନର କ୍ଲାନ୍ତି ପରେ ମିଳେ ବିଶ୍ରାମର ମାନ।

ସପନ ହିଁ ମନକୁ ନୂଆ ଦିଗ ଦିଏ,
ସେହି ଦିଗରେ ଚାଲିଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମିଳି ଯାଏ।
ମୃତ୍ୟୁ ପରି ନିଦ୍ରା ତ ସବୁକିଛି ଭୁଲାଏ,
କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ଶାନ୍ତି ନ ପାଏ।

ମନରୁ ସବୁ ମଳିନତା ଦୂର କରି ଶୋଅ,
ଭଲ ଚିନ୍ତା କଲେ ସପନ ତ ସୁଖ ହୁଅ।
ସପନରୁ ଉଠି ନୂଆ କରି କାମ ଆରମ୍ଭ,
ନିଜର ଜୀବନକୁ କର ତୁମେ ସାର୍ଥକ ଖୁବ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଧରି ତୁମେ ଶୋଇଯାଅ,
ସପନ ତୁମର ସୁନ୍ଦର, ଶାନ୍ତିରେ ରହ।
ନିଜ ଭିତରେ ଖୋଜି ଦେଖ ଜୀବନର ସତ୍ୟ,
ରାତିର ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ପ୍ରଭାତର ମହତ୍ତ୍ୱ।

ଜୀବନ ଲଢ଼େଇ

ଜୀବନ ତ ଏକ ସଂଗ୍ରାମ, ଲଢ଼ିବାକୁ ହେବ,
ହାରିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ଜିତିବାକୁ ତ ଦେବ।
ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଏଠି ପରୀକ୍ଷା ତୁମର,
ସାହାସ ନେଇ ଛିଡ଼ା ହୁଅ ହେ ବୀର।

ବିପଦ ଆସିଲେ ତାହାକୁ ଡର ନାହିଁ ତୁମେ,
ନିଜର ଶକ୍ତିରେ ଆଗକୁ ତ ଯା ଝୁମେ।
କର୍ମ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ର, ଧର୍ମ ତୁମର ତରବାରି,
ସତ୍ୟ କଥା କହି ତୁମେ ଏ ପଥେ ତ ଚାରି।

ଭାଗ୍ୟକୁ ନୁହେଁ, କର୍ମକୁ ବିଶ୍ୱାସ ତ କର,
ନିଜର ମେହନତରେ ସବୁକିଛି ଭର।
ଅନ୍ୟର କଥାରେ କେବେ ନ ହୁଅ ବିଚଳିତ,
ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଁ ତୁମେ କର ତ ନିହିତ।

ଦୁନିଆର ଲୋକେ ତ ଖାଲି ନିନ୍ଦା କରିବେ,
ସଫଳ ହେଲେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚେ ତ ମାନିବେ।
ପ୍ରତିଟି ପରାଜୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଯାଏ,
ସେହି ଶିକ୍ଷା ନେଇ ପୁଣି ଉଠିବା ପାଏ।

ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଶକ୍ତିରେ ବଦଳ,
ଜୀବନ ଲଢ଼େଇରେ ହିଁ ମିଳେ ବଳ।
ସମୟର ଚକ୍ର ତ ସଦା ଘୂରି ବୁଲେ,
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିଲେ ନିଶ୍ଚେ ସଫଳତା ଖୂଲେ।

କାହାରି ସାହାଯ୍ୟକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି,
ନିଜର ବାଟ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କର।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଧରି ଆଗକୁ ଚାଲ,
ଜୀବନର ଏହି ଲଢ଼େଇ ତୁମେ ଜିତ।

ଅନ୍ୟାୟ ଦେଖିଲେ ଚୁପ୍ ରହିବ ନାହିଁ,
ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ।
ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସହଯୋଗୀ,
ଏହା ଥିଲେ ତୁମେ ହେବ ଜୀବନର ଯୋଗୀ।

ଜୀବନର ଶେଷ ଯାଏଁ ସଂଗ୍ରାମ ଜାରି,
ସତ୍ୟର ପଥରେ ହିଁ ମିଳେ ଶାନ୍ତି ଭରି।
ଭୀରୁତା ତ୍ୟାଗ କରି ତୁମେ ହୁଅ ମହାନ୍,
ଜୀବନ ଲଢ଼େଇରେ ହିଁ ମିଳେ ଅସୀମ ମାନ।

କାହାକୁ କହିବି ମନର କଥା

ମନର ଗୋପନ କଥା କାହାକୁ ବା କହିବା,
ବିଶ୍ୱାସୀ ବନ୍ଧୁଟିଏ ଖୋଜିଲେ କି ମିଳିବା।
ସବୁ ଲୋକ ତ ନୁହନ୍ତି ନିଜର ମଣିଷ,
ହୃଦୟର ଦୁଃଖ କେମିତି କିଏ ବୁଝିବ ସହସ।

ଭଗବାନ ହିଁ ଏକାନ୍ତ ଶ୍ରୋତା ଆମର,
ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ମନରୁ ଦୂର ହୁଏ ଡର।
ନ କହିଲେ ତ ମନ ଭିତରେ ଜମି ରହେ,
କାହାକୁ କହିବା ପାଇଁ ମନ ସଦା ଚାହେଁ।

କଥା କହିଲେ ମନରୁ ବୋଝ ହୁଏ କମ,
ନିଜର ଭାବନାକୁ ନ କରିବା ଭ୍ରମ।
ଯିଏ ତୁମ କଥା ବୁଝେ, ତାହାକୁ ତ କୁହ,
ହୃଦୟ ଖୋଲିଲେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ତ ରୁହ।

ମାଆର କୋଳ ତ ସବୁଠୁ ବଡ଼ ସ୍ଥାନ,
ସେଠାରେ କହିଲେ ମିଳେ ଅସୀମ ମାନ।
ଡାଏରୀରେ ଲେଖ ତୁମେ ସବୁ ଗୋପନ କଥା,
ସେଥିରେ ତୁମର ମନରୁ ଦୂର ହେବ ବ୍ୟଥା।

ଚୁପ୍ ରହିଲେ ମନ ଦୁଃଖରେ ତ ଭିଜେ,
ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ିଲେ ହିଁ ସତ୍ୟ ବାଟ ଖୋଜେ।
ଭୁଲ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଲେ ହେବ ବଡ଼ କଷ୍ଟ,
ମନର କଥାକୁ କେବେ ନ କରିବା ନଷ୍ଟ।

ଧ୍ୟାନରେ ବସି ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ କୁହ,
ସେ ତ ନିଶ୍ଚେ ଶୁଣିବ, ଶାନ୍ତିରେ ରହ।
ପ୍ରକୃତି ସାଥେ ତୁମେ ମନରୁ କଥା କର,
ନଦୀ ପବନ ସାଥେ ତୁମେ ତ ଡର।

ଆଶା ରଖିଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହେବ,
ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବ।
ଭଲ ସମୟ ଆସିଲେ ସବୁ କଷ୍ଟ ନାଶ,
ସେଥିପାଇଁ ମନରେ ଧର ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ।

ମନର ବେଦନାକୁ ତୁମେ କର ନାହିଁ ହଜା,
କହିଦେଲେ ଜୀବନ ତ ଲାଗେ ସଜା।
ନିଜ ଭିତରେ ଖୋଜ ତୁମେ ସେହି ମିତ,
ଯିଏ ତୁମ ମନର କଥା କରେ ପବିତ।